

Mishnah Temurah, Chapter 2

משנה תמורה פרק ב

(1) There are [laws relating] to individual sacrifices which do not apply to communal sacrifices and there are laws relating to communal sacrifices which do not apply to individual sacrifices. For individual sacrifices can effect exchange whereas communal sacrifices cannot effect exchange. Individual sacrifices [such as the sin-offering and the peace-offering] can be males or females, whereas, communal sacrifices can only be males. Liability remains for [some of] the sacrifices of an

א יש בקרבנות היחיד מה שאין בקרבנות הצבור, ויש בקרבנות הצבור מה שאין בקרבנות היחיד, שקרבנות היחיד עושים תמורה, וקרבנות הצבור אינם עושים תמורה. קרבנות היחיד נוהגין בזכרים ובנקבות, וקרבנות צבור אינן נוהגין אלא בזכרים, קרבנות היחיד חייבין באחריותן ובאחריות נספיהם, וקרבנות הצבור אין חייבין לא באחריותן ולא באחריות נספיהן. אבל חייבין באחריות נספיהן משקרב הזבח. יש בקרבנות הצבור מה שאין בקרבנות היחיד, שקרבנות הצבור דוחין את השבת ואת הטמאה, וקרבנות היחיד אינן דוחים לא

individual and their drink-offerings [which have a set time, such as the birth offering and that of the leper, and if they were not brought on the eighth day, they are brought after the eighth day] whereas liability does not remain for communal sacrifices nor for their drink-offerings [and if their set time has expired they are not offered]. Although liability remains for their drink-offerings [to be offered up even after their set time] when the sacrifice is offered up [on time]. There are [laws relating] to communal sacrifices which do not apply to the sacrifices of individuals, for communal sacrifices supersede Shabbat and the laws of ritual impurity [if most of the priests were defiled with **מת**], whereas sacrifices of individuals do not supersede either the Shabbat or the laws of ritual

רבנו עובדיה מברטנורא

א יש בקרבנות היחיד. וקרבנות הצבור אין נוהגים אלא בזכרים. דרובן עולות, ועולה זכר הוא, ואין מביאין שלמים אלא כבשי עצרת דזכרים הן, והטאת שלהן נמי כתיב בכולהו שעיר חטאת אחד: קרבנות היחיד חייבין באחריותן. כלומר, יש מאותן שקבוע להן זמן שאפילו עבר זמן חייב להקריבם, כגון עולת יולדת וקרבנות מצורע אם עבר שמיני שלו חייב להקריבם לאחר זמן. אבל קרבנות צבור שיש להם זמן, אם עבר זמן בטל קרבנן: משקרב הזבח. שאם קרב הזבח בזמנו ולא קרב נסכיו עמו, חייבין להקריבם אפילו מכאן ועד עשרה ימים. דכתיב בפרשת פינחס, בכולהו ומנחתם ונסכיהם לפרים, לומר לך, מנחתם ונסכיהם של קרבנות צבור קריבם אפילו בלילה ואפילו למחר, אם קרבן בזמנו ולא נודמנו להם מנחות ונסכים, מקריבין אותן כשיזדמנו להן אפילו

impurity. Said Rabbi Meir: But are there not cases of the [tamid] cake meal-offerings of the High Priest and the bull of Yom Kippur which are sacrifices of individuals and yet supersede Shabbat and the laws of ritual impurity. Rather the rule [of whether they supersede shabbat and defilement does not depend upon them being communal, rather, it] depends

את השבת ולא את הטמאה. אמר רבי מאיר, והלא חבתי כהן גדול ופר יום הכפורים קרבן יחיד ודוחין את השבת ואת הטמאה. אלא שזמנן קבוע: ב חטאת היחיד שִׁכְפְּרוּ בְעֵלְיוֹ, מִתּוֹת. וְשָׁל צְבוּר, אֵינָן מִתּוֹת. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, יְמוֹתוֹ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִה מְצִינּוּ בְּוֹלֵד חֲטָאת וּבִתְמוֹרֵת חֲטָאת וּבִחֲטָאת שְׁמִתּוֹ בְעֵלְיָהּ, בִּיְחִיד דְּבָרִים אֲמֹרִים אֲכַל לֹא בְצָבוּר, אִף שִׁכְפְּרוּ הַבְּעָלִים וְשִׁעְבְּרָה שְׁנֵתָן,

on whether the time for the offering is fixed [and if they are fixed they supersede shabbat and defilement].

(2) A sin-offering of an individual [which was lost but] whose owners have procured atonement [through a replacement and then the original animal was found] is left to die [this is an oral law handed down from Sinai], whereas, that of the community is not left to die. Rabbi Yehudah says: It too, [is included in the oral law and] is left to die. Rabbi Shimon says: Just like we find regarding the [first three of the five חטאות המתות — sin-offerings that must be left to die (see Zevahim 8:1), which are] 1, offspring of a dedicated animal, 2, the substitute of a sin-offering and 3, the sin-offering whose owners died, that the rules concerning these apply only to an individual, but not a community [since by definition none of the above can be communal, 1, communal offerings are only male thus there are no offspring 2, the laws of *temurah* are not applicable to communal offerings and 3, they have no owners]. Similarly [the rules concerning the last two of the חטאות המתות which are] 4, the sin-offering whose owners have

רבנו עובדיה מברטנורא

לאחר כמה ימים: חביתי כהן גדול. דוחין שבת וטומאה. דכתיב בהו מנחת תמיד, הרי לך כמנחה של תמידין שדוחה שבת וטומאה. דבתמיד כתיב במועדו, ואמרין במועדו אף בשבת אף בטומאה, שאם היו רוב הכהנים טמאים עושים אותו בטומאה: פר יום הכפורים. פרו של כהן גדול: אלא שזמנן קבוע. כלומר, אין הטעם תלוי אלא בקביעות הזמן, דכל קרבן שזמנו קבוע ואם עבר הזמן אין לו תשלומים, דוחה שבת וטומאה. והלכה כר' מאיר: ב חטאת היחיד שִׁכְפְּרוּ בְעֵלְיוֹ. שאבדה ונתכפר באחרת ואחר כך נמצאת הראשונה: ושל צבור. שכיפרו באחרת: אינן מתות. דחטאות המתות הלכה למשה מסיני היא, וסבירא ליה לתנא קמא, דליחיד גמירי ולא לשל צבור: ר' יהודה אומר ימותו. דבשל צבור נמי גמירי: אמר ר' שמעון מה מצינו. כלומר, קיימא לן חמש חטאות מתות, שמתו בעליה, ושכיפרו בעליה באחרת, ושעברה שנתה, וולד חטאת, ותמורת חטאת, וכי היכי דתלת מנייהו לאו בצבור גמירי, דהא לא משכחת להו בקרבנות צבור, ולד חטאת לא משכחת לה

achieved atonement through another animal and 5, [a sin-offering] whose year has passed, applies only to an individual but not to the community.

(3) In some ways [the laws relating to] dedications are more stringent than those relating to exchange, and in some ways [the laws relating to] exchange are more stringent than those relating to dedications. Dedicated animals can effect exchange but

exchanged animals cannot effect other exchanges. A community or partners can dedicate but cannot effect exchange. We can dedicate embryos and limbs but we cannot effect exchange with them. Exchange is more stringent in that it has effect on a permanently blemished animal [if one substituted it for a sanctified animal] and [if one redeems it, it is considered *hullin* only in regard to be eaten and], does not become *hullin* to be sheared of its wool and worked [as would be a blemished animal dedicated after it was blemished]. Rabbi Yose son of Rabbi Yehudah says: An exchange in error is as an intentional exchange [i.e, if one says: The first black animal that comes out of the barn will be an exchange for ... and a white one came out instead, it is a valid exchange] but a dedication in error is not the same as an intentional dedication [and would not be valid]. Rabbi

רבנו עובדיה מברטנורא

בצבור שאין חטאת נקבה בצבור, ותמורת חטאת נמי אין קרבן צבור עושה תמורה, ושמתו בעליה אין צבור מתים: אף שכיפרו בעליה ושעברה שנתה. אע"ג דאפשר דמשתכחי בצבור, לא גמירי דמתות: ביחיד דברים אמורים. דמתות. אבל לא בצבור. והלכה כר' שמעון: ג ואין תמורה עושה תמורה. דתמורתו אמר רחמנא, ולא תמורת תמורתו: אברים ועוברים לא ממירים. דבהמה בבהמה כתיב: על בעלת מום קבוע. שאם המיר בהמת חולין בעלת מום בבהמה תמימה של קודש, חלה עליה קדושה חמורה כל כך שאם יפדוה לא תצא לחולין ליגזו וליעבד אלא כדין קדשים שקדם הקדשן את מומן שכשפודין אותן אין בהן היתר גיזה ועבודה אלא היתר אכילה, מה שאין כן בקדשים שאם קדם מומן להקדשן יוצאין לחולין על ידי פדיון ליגזו וליעבד, אבל בתמורה גלי קרא טוב ברע או רע בטוב, לא הפריש בין תם לבעל מום: עשה שוגג כמזיד בתמורה. שאם סבור לומר שור שחור שיצא מביתו תחלה יהא תמורה תחת זו, ויצא מפיו שור לבן. גבי תמורה קדיש ולוקה, דגלי ביה קרא יהיה קודש, לרבות שוגג כמזיד, אבל ככהאי גוונא לקדשים, אם בעל מום הוא, למזבח לא קדיש ואינו לוקה, דהקדש טעות אינו הקדש: הכלאים. הבא מתיש ורחל: לא קדשים.

ביחיד דברים אמורים אבל לא בצבור: ג חמר בקדשים מבתמורה, ובתמורה מבקדשים, שהקדשים עושים תמורה, ואין תמורה עושה תמורה. הצבור והשתפין מקדישים, אבל לא ממירים, ומקדישים אברים ועברים, אבל לא ממירים. חמר בתמורה, שהקדשה חלה על בעלת מום קבוע, ואינה יוצאה לחולין ליגזו וליעבד. רבי יוסי בר רבי יהודה אומר, עשה שוגג כמזיד בתמורה, ולא עשה שוגג כמזיד

Elazar says: *Kilayim* [the offspring of a he-goat and a ewe], *treifah* and an animal extracted by Caesarean section, a *tumtum* and androgynous, neither become sacred by exchange, nor [even according to Rabbi Yehudah that holds that the offspring of a dedicated animal can effect an exchange] can they [if born to a sanctified animal] cause dedication [by exchange].

רבנו עובדיה מברטנורא

בתמורה. ואע"ג דתמורה חלה קדושתה על בעל מום קבוע, אינה חלה על אלו: ולא מקדישים אחרים בתמורה, אם קדשים הם. וטריפה משכחת לה שהיא קדושה, כגון שהקדיש בהמה ואחר כך נטרפה, ובזו הוצרך לומר דאע"פ שקדושה היא, אינה עושה תמורה. אבל כלאים וטומטום ואנדרוגינוס, מתחילת ברייתן נתקלקלו ואי אתה מוצא בהן קדושה אלא בולדי קדשים, שקדשה אמם קודם שנתעברה, דהשתא מאליהן קדשים, דירך אמן הן, ובהן הוצרך לומר דאין עושין תמורה. ואלבא דר' יהודה דאמר בשאר ולד קדשים עושה תמורה. ולא דמו לבעל מום, דבעל מום יש במינו קרבן, אבל הנך אין במינו קרבן וחשיבי כבהמה טמאה שאינה עושה תמורה. ובר' יוסי בר' יהודה: ובר' אלעזר קיימא לן. דליכא מאן דפליג עליהו בהא: